

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2010 r.
skargi J. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku zaocznego
Sądu Rejonowego w P. z dnia 1 sierpnia 2007 r., sygn. akt II C (...)
wydanego w sprawie z powództwa P. F.
przeciwko J. P.
o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od wnoszącego skargę J. J. na rzecz P. F. kwotę 1800
(tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania**

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem zaocznym z dnia 1 sierpnia 2007 r. w sprawie z powództwa P. F. przeciwko J. P. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.404,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.04.2007 r. do dnia zapłaty. Tenże Sąd postanowieniem z dnia 23 lipca 2008 r. oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 1 sierpnia 2007 r. oraz odrzucił sprzeciw pozwanego od przedmiotowego wyroku. Pozwany zaskarżył powyższe postanowienie w zakresie w jakim Sąd odrzucił sprzeciw od wyroku zaocznego. Z kolei

Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 28 października 2008 r. oddalił zażalenie pozwanego.

Pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w P. z dnia 1 sierpnia 2007 r. Wskazał, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP oraz z art. 339 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Na zasadzie wyjątku od powyższej reguły skargę można wnieść od orzeczenia sądu pierwszej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. W takiej sytuacji dopuszczalność skargi uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch dodatkowych przesłanek, tj. istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (art. 424¹ § 2 k.p.c.).

W ugruntowanym już orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że za wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. można uznać np. nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu, a zatem, że w przepisie tym chodzi o sytuacje, gdy nie skorzystanie z przysługującego stronie środka odwoławczego spowodowane było wyjątkowymi okolicznościami, które obiektywnie uniemożliwiały wniesienie tego środka (zob. np. postanowienie SN z 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113; postanowienie SN z 19 października 2006 r., III BU 2/06, OSNP 2007, nr 17-18, poz. 263; postanowienie SN z 22 marca 2007 r., II CNP 35/07, niepubl; postanowienie SN z 12 grudnia 2007 r., I CNP 111/07, niepubl; postanowienie SN z 27 listopada 2008 r., II CNP 105/08, niepubl; wyrok SN z 24 czerwca 2009 r., I CNP 28/09, niepubl.).

Pozwany wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia sądu pierwszej instancji nie wykazał, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający

dopuszczalność skargi. Przytoczona przez niego argumentacja zmierza co najwyżej do wykazania, że niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego oraz naruszenia konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela. Zdaniem pozwanego uchybienia, których dopuścił się Sąd pierwszej instancji skutkowało naruszeniem konstytucyjnego „prawa do rozpatrzenia sprawy przez sąd” (art. 45 Konstytucji RP) oraz prawa do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji RP), a nadto naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego, w tym ogólnych standardów orzekania. Skarżący nie wskazał natomiast istnienia okoliczności, z których wynikałoby, że nie skorzystanie z przysługującego środka zaskarżenia, a konkretnie sprzeciwu od wyroku zaocznego spowodowane było wyjątkowymi okolicznościami, które obiektywnie uniemożliwiały skarżącemu wniesienie tego środka prawnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.